



# JAKUB

# 7

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč



XXIV. ročník, 4. 9. 2016

## SLOVO ÚVODEM

Zdravím všechny vespolek! Den po dni, týden po týdně a už je tu nový školní rok... S ním také další vydání našeho zpravodaje Jakub – naposledy ještě pod mojí taktovkou. Od příštího čísla totiž Jakuba na dva roky povede Honza Cikler, který se jako jediný k této službě přihlásil. Držme mu palce.

Co se ale v tomto prvním Jakubovi nového školního roku dočtete? Něco málo o Ludmile a Tetínu, kde byla zavražděna, Františkovu katechezi na téma milosrdenství - nástroj společenství, dále pak rozhovor s Markem Ebenem, polemiku, zda je možné považovat islám za náboženství války, nebo míru a také studii upozorňující, že věřící děti jsou prý méně laskavé. Nechybí ani oblíbená rubrika „NEJEN PRO DĚTI“. JS

## VÍTE TO?

- Od příštího vydání povede Jakuba na dva roky Honza Cikler.
- Další **rytmická mše sv.** se koná **2.10.2016** od 10:00 hod.
- V pátek 16.9. si budeme připomínat **svátek sv. Ludmily**.
- Ve středu 28.9. si budeme připomínat **zavraždění sv. Václava**.

## LUDMILA A TETÍN

Nastal soumrak staré pohanské víry. Lid přestal věřit žrecům, kácel modly, odvrátil se od víry otců. Země se šířila nová víra, víra v jednoho Boha, otce všech lidí, a v Krista, syna jeho, který přikázal lidem, aby se milovali. Český národ ochotně přijímal evangelium, hlášené slovanskými kněžími, které povolal do země Rostislav, moravský kníže. Na Moravě byl pokřtěn kníže Bořivoj s manželkou svou Ludmilou, která se pak zvláště přičiňovala o rozšíření křesťanství. Byla to žena rozumná, srdce dobrého, takže ji lid choval v úctě a lásce a pro její štědrost nazýval ji matkou chudiny.

Po manželově smrti, když i její syn kníže Vratislav I. v mladém věku zemřel, ujala se vnuka svého Václava a pečlivě se starala, aby jako budoucí kníže byl vychován v písmu slovanském i v křesťanských zásadách. Václav ji miloval nade všecko, avšak tato láska vzbudila hněv jeho matky Drahomíry, panovačné, hrdé kněžny lutické, která se zmocnila vlády v zemi a Ludmile záviděla její oblibu.

Kněžna Ludmila, tušíc příčinu její nenávisti, odstěhovala se na tichý, odlehlý Tetín, kde chtěla v osamění a na modlitbách svůj život dokončit. Avšak i zde dostihl ji hněv ukrutné kněžny.

Jednoho dne přitrhla ke hradu tlupa najatých vrahů, a když se setmělo, vpadli její vůdcové Tuman a Kovan do komnaty, kde se právě kněžna modlila. Nedbajíce proseb nevinné oběti, zardousili ji závojem, který jí strhli z hlavy. Když vykonali svůj ohavný zločin, prchli pod ochranou tmy a spěchali koňmo pro odměnu ke kněžně Drahomíře, z jejíhož návodu provedli vraždu.

Jidášské groše jim však nepřinesly požeňnaní. Při dělení peněz znepřátelili se tak, že druh před druhem musel prchat.

Když pak ve známost lidu vešlo, kdo zavraždil oblíbenou kněžnu, tu ze strachu odešel Tuman do ciziny a zhybnul tam v nouzi. Kovan byl jat a kmetským soudem odsouzen ke ztrátě hrdla.

Drahomíra počala brzy litovati svého činu. Dům, v němž přebývala kněžna Ludmila, dala přestavěti v chrám, zasvěcený archandělu Michalovi. Nesmyla tím však své viny před národem ani před soudem dějin.

Ani Drahomířin hrob se nezachoval. Zmizela prý záhadně na náměstí Lorentánském, v těch místech, kde stával po léta Drahomířin sloup. Dějepisci se domnívají, že tady byla zavražděna, lid bájil, že ji unesli draci.

Tetín je místo opravdu pozoruhodné a stojí za návštěvu.

*převzato z internetu, JS*

## **MILOSRDENSTVÍ - NÁSTROJ SPOLEČENSTVÍ**

*Katecheze papeže při gen. audienci 17. 8.*

Draží bratři a sestry, dobrý den!

Dnes se chceme zamyslet nad zázrakem rozmnožení chlebů. V úvodu jeho popisu

podaného Matoušem (srov. 14,13-21) se Ježíš dozvěděl zprávu o smrti Jana Křtitele a vydal se lodí přes jezero hledat „opuštěné místo, aby byl sám“ (v. 13). Lidé to však pochopili a předešli ho, takže „když vystoupil, uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné“ (v. 14). Takový byl Ježíš: plný soucitu a starostí o druhé. Překvapuje odhodlanost těchto lidí, kteří se obávají, že budou opuštěni a zůstanou sami. Zemřelý Jan Křtitel, charismatický prorok Ježíšovi důvěřoval a sám o něm řekl: „Ten, který má přijít po mně, je mocnější než já“ (Mt 3,11). Zástup jej tak sleduje všude, naslouchá mu a přináší mu svoje nemocné. A když to Ježíš uviděl, bylo mu jich líto.

Ježíš není chladný, nemá chladné srdce, je schopen soucitu. Na jedné straně pociťuje k tomuto zástupu lidí vazbu a nechce, aby odcházeli; a na druhé potřebuje být sám, v modlitbě, s Otcem. Často stráví noc na modlitbě se svým Otcem. Také onoho dne se tedy Mistr lidem věnoval. Jeho soucit není vágním pocitem, nýbrž výrazem veškeré moci Jeho vůle být nám nablízku a spasit nás. Ježíš nás má velice rád a chce nám být blízko.

K večeru si Ježíš dělá starost s tím, jak dát všem těm vyhladovělým a unaveným lidem najíst, a postará se o ty, kdo ho následují. A chce do toho zapojit svoje učedníky. Říká jim totiž: „Vy jim dejte jíst“ (v. 16). A dokázal jim, že pár chlebů a ryb, které měli, může být v síle víry a modlitby rozděleno mezi všechny tyto lidi. Ježíš vykoná zázrak, ale je to zázrak víry a modlitby, podnětený soucitem a láskou. Ježíš tedy „lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům“ (v. 19). Pán vychází vstříc lid-

ským potřebám, ale chce, aby se každý z nás na Jeho soucitu konkrétně podílel.

Zastavme se nyní u gesta Ježíšova po-  
žehnutí: „Vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby,  
vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby  
a dával“ (v. 19). Jak je vidět, jsou to stejné  
znaky, které užil Ježíš při Poslední večeři  
a které užívá také každý kněz, když slaví po-  
svátou eucharistií. Křesťanská obec se rodí  
a neustále obrozuje tímto eucharistickým  
společenstvím. Život ve společenství s Kris-  
tem je proto něco zcela jiného než pasivita  
a stranění se všedního života. Naopak, stále  
více nás zapojuje do vztahů k mužům a že-  
nám naší doby, aby se jim dostalo konkré-  
tního projevu Kristova milosrdenství a Jeho  
pozornosti. Eucharistie, kterou slavíme, nás  
živí Kristem a postupně nás také přetváří  
v Kristovo tělo a duchovní pokrm pro bra-  
try. Ježíš chce dosáhnout všech, aby všem  
přinesl Boží lásku. Proto z každého věřící-  
ho vytváří služebníka milosrdenství. Ježíš  
spatřil zástup, bylo mu ho líto a rozmnožil  
chléb. Totéž činí s eucharistií. A my, věřící,  
kteří přijímáme eucharistický chléb, jsme  
podněcováni Ježíšem k tomu, abychom se  
stejným soucitem tuto službu poskytovali  
druhým. Takový je postup.

Vyprávění o rozmnožení chlebů a ryb  
končí konstatací, že všichni byli nasyceni  
a ještě se sbíraly zbylé kousky (srov. v. 20).  
Když nám Ježíš svým soucitem a svojí  
láskou dává milost, odpouští nám hříchy,  
objímá nás, má nás rád, nedělá to polo-  
vičatě, nýbrž úplně. Jako k tomu došlo  
tady: všichni byli nasyceni. Ježíš naplňuje  
naše srdce a náš život svojí láskou, svým  
odpuštěním a svým soucitem. Ježíš tedy  
dovolil svým učedníkům, aby provedli

Jeho pokyn. Tak poznávají cestu, kterou  
je třeba se ubírat: sytit lid a zachovávat  
jeho jednotu, to znamená sloužit životu  
a společenství. Prosme tedy Pána, ať svoji  
církve neustále uschopňuje k této svaté  
službě, aby každý z nás mohl být ve svo-  
jí rodině, v práci a svém okolí nástrojem  
společenství a byl viditelným znamením  
milosrdenství Boha, který nechce nikoho  
ponechat samotného a v nouzi, a nastalo  
tak společenství a pokoj mezi lidmi i spo-  
lečenství lidí s Bohem, protože toto spo-  
lečenství je životem pro všechny.

*Převzato z internetu, DH*

## KULTURNÍ REVUE

### MAREK EBEN - O HUMORU A KŘESŤANSTVÍ

**Mluví-li se o stavu humoru v Čechách,  
pak se trochu uštěpačně říká, že jste jed-  
ním z mála křesťanů, kteří se nežinýrují  
veřejně projevovat smysl pro humor, do-  
konce se jím živit. Co vy na to?**

Já na to, že se humoru jako takovému  
dost křivdí. Už z té vaší otázky to vypadá,  
jako by se křesťan, pokud jde o humor, ži-  
nýrovat měl. Je zvláštní, že se věci, které  
jsou k zasmání, vždycky považují za něco  
méně hodnotného než věci vážné. Nad ni-  
čím se tak spatra neohrnuje nos jako nad  
zábavou. Podle mého názoru patří umě-  
ní bavit lidí k těm nejtěžším disciplínám.  
A nejnevěděnějším. Divák se dvě hodiny  
od plic směje, pak se obrátí k sousedovi  
a řekne: „To byla ale blbost, co?“ Humor  
je zkrátka při srovnání s vážnými tématy  
na misce vah vždycky shledán lehčím. Za  
Shakespearovu nejlepší hru bude vždycky  
považován Hamlet, a ne Zkrocení zlé ženy,  
přestože obě hry jsou vynikající. Jenže ta

první se dotýká otázky bytí a nebytí, smyslu existence, což jsou věci vážné. Člověk se rodí s pláčem a ani na smrtelné posteli to není k popukání, protože stojíte tváří v tvář věčnosti, a to asi smích přejde. Ale jistě to neznamená, že by humor měl být něco, co by měl v sobě každý křesťan zadusit. Je to totiž dar - a dokonce velmi vzácný dar - a jako s takovým by s ním mělo být zacházeno. Měl by být opatrován a rozmnožován, a ne zakopán jako ty známé hrivny.

**Křesťanům, nebo ještě konkrétněji katolíkům, přisuzují nevěřící málo smyslu pro humor. Dáváme jim k tomu příčinu?**

Obávám se, že mnohdy ano. Snad to dělá někdy příliš přísné a kritické posuzování našeho okolí i to, jak snadno se křesťané nad některými věcmi pohoršují. A když pak otevřete křesťanskou příručku pro dívky a dočtete se, že křesťanské děvče by mělo rozhodně nosit spíš sukně než kalhoty, ale zase ty sukně ne moc krátké, pomáhá to opravdu vytvářet dojem, že co věřící, to suchar.

**A sám Bůh - má podle vás smysl pro humor?**

Vždycky, když se dívám na přírodopisné filmy a vidím všechna ta neuvěřitelná zvířata a rostliny, říkám si, že Bůh musí mít smysl pro humor, když něco takového vytvořil. Ale myslím, že to bude úplně jiný druh humoru. Rozhodně si nepředstavuji Hospodina jako veselého chlapíka, který bude společenství svatých bavit svými bonmoty. Mám pocit, že to, co nazýváme humorem, jsme dostali pro pobyt na této zemi, aby se dal lépe vydržet. Stejně jako dostanete chinin, když jedete do tropů. Přijdete-li ovšem někam, kde není malárie, chinin už nepotřebujete. Já si představuji, že v tom ideálním stavu, na věčnosti, bude místo humoru radost. Taková ta velká, uchvacující radost, jakou zažijete v životě jen

několikrát, třeba při narození vytoženého dítěte nebo při shledání s milovaným člověkem. Tato radost v sobě nenese nic humorního, protože vyvěrá z absolutně kladných skutečností, humor je naproti tomu většinou reflexe na bídu tohoto světa.

**Byly doby, kdy vám nebylo vůbec do smíchu? A je život v takové chvíli opravdu méně kvalitní?**

Samozřejmě, že v životě každého člověka jsou propady, kdy humor dojde. Před lety mi vážně onemocněla žena a vůbec nebylo jisté, zda přežije. Přesto bych tu dobu z dnešního pohledu hodnotil jako jedno z nejdůležitějších a nej kvalitnějších období našeho společného života. Bylo to pro nás oba dost těžké, ale nemohu říct, že bychom se při vši hrůze, kterou jsme prošli, taky nesmáli. A manželčin smysl pro humor a absolutní absenci sebelíposti bych považoval za jedny z nejdůležitějších faktorů při její cestě zpátky do života.

**Je vůbec údělem člověka být tady na zemi převážně veselý, šťastný a spokojený? Mnozí lidé se shodli na tom, že teprve v bolesti, ponížení či ve strachu se pořádně upnuli k Bohu, konečně ho pochopili, splynuli s ním - a tu dobu by nikdy za nic nevyměnili.**

Kladete mi otázku, kterou se už zabývalo mnoho moudrých teologů a napsali o tom mnoho vynikajících knih. Mám-li ale říct svůj laický názor, myslím si, že se to nedá takhle jednoduše generalizovat - zda je údělem člověka být šťastný nebo nešťastný a kterou cestou se spíš dostane k Bohu. Řekl bych, že úděl každého člověka je absolutně individuální, každý má své šance a ty buď využije, nebo nevyžije. Není přece řečeno, že cesta k Bohu musí nutně vést přes slzy a utrpení a že pocit štěstí a vděčnosti nás k Bohu přiblíží méně než zoufalství a poní-

žení. Sám za sebe mám pocit, že mým úkolem je maximálně se snažit trefit se do toho svého individuálního údělu. Já ho sice přesně neznám, ale jsou určitá pravidla, kterými se mohu řídit. Trochu jako při tenise - vy nevíte, jaký míč přiletí a kam půjde, ale víte, že ho musíte vracet do toho jednoho správného místa - tedy do kurtu. A ten kurt každému jeho svědomí velmi přesně nalajnuje, takže moc dobře víte, co šlo ještě dovnitř a co už je v autu, i když se to občas snažíme u sudího na empirii uhádat.

**Dáte k dobru nějaký křesťanský „kamenák“?**

Víte, proč Petr třikrát zapřel Ježíše? Protože mu Ježíš uzdravil tchyni!

*převzato z vira.cz, KM*

## **JE ISLÁM NÁBOŽENSTVÍM VÁLKY, NEBO MÍRU?**

Poté, co byla na internetu zveřejněna zvuková nahrávka s poselstvím chalífy Islámského státu, jeden z expertů uvedl, že to, jak tato organizace chápe islám, je výzvou pro všechny muslimy, aby přehodnotili islámské dějiny. „Jediným řešením je radikální reforma toho, jak sami muslimové vnímají islámské dějiny,“ napsal v polovině května pro AsiaNews P. Samir Khalil Samir, egyptský jezuita a prorektor Papežského orientálního ústavu.

Islámský stát zveřejnil nahrávku svého vůdce Abú Bakra al-Bagdádího, který řekl: „Pro žádného muslima neexistuje žádná omluva, aby nemigroval do Islámského státu... přidat se (k jeho boji) je povinností každého muslima. Vyzýváme vás, abyste se buď připojili, nebo pozvedli zbraně (bojovali), ať už se nacházíte kdekoli.“

Na nahrávce také říká, že „islám nikdy nebyl náboženstvím míru. Islám je nábo-

ženstvím boje. Nikdo by si neměl myslet, že válka, kterou vedeme, je válkou Islámského státu. Je to válka všech muslimů, ale Islámský stát stojí v jejím čele. Je to válka muslimů s bezvěrci.“

P. Samir řekl, že al-Bagdádího poselství je „velmi chytře formulováno, protože odpovídá očekávání části islámského světa,“ a že salafisté – stoupenci hnutí, které si za vzor bere první generaci islámské společnosti – „se zaradují a řeknou: Konečně jsme našli pravý islám!“

Slovo, které al Bagdádí použil pro migraci, hidžra, má velký význam, uvedl P. Samir. Jako hidžra se označovalo přesídlení Mohameda a jeho stoupenců z Mekky do Medíny v roce 622, což „znamenal přechod od pokojného islámu k bojovnému.“

P. Samir vysvětlil, že Mohamed si v Mekce počínal nenásilně, ale po roce v Medíně „začal bojovat, nejprve proti Mekkáncům, pak proti kmenům, aby je obrátil... Nakonec jej následovala většina kmenů v Arábii. Ty tak nicméně učinily proto, že to pro ně byl vojenský náčelník, a nikoli náboženský vůdce.“

Jezuita toto tvrzení podložil zmínkou o tom, že když Mohamed zemřel, kmeny na Arabském poloostrově se vzbouřily proti jeho nástupci, Abú Bakrovi, prvnímu chalífovi, v odpadlických válkách. Abú Bakr konsolidoval chalífát a rozšířil ho do dnešního Iráku a Jordánska.

„Je zajímavé,“ napsal P. Samir, „že si tento nový ‚chalífa‘ zvolil jméno Abú Bakr a že chce rozpoutat svatou válku po celém světě, aby se každý podrobil islámu.“

Al Bagdádího poselství „má za cíl oživit myšlenku, která je v islámu hluboce zakořeněna, a totiž: Vykonejme každý svou hidžru, opusťme všechny ty, kteří chtějí

islám míru, a připojme se k pravému islámu, který si podmanil nejprve Arábii, pak Blízký východ a poté Středozeemí.“

Islámský stát se objevil uprostřed syrské občanské války a v roce 2014 se rozšířil do Iráku, dobyl značnou část obou zemí a vyhlásil chalífát. Zjara tohoto roku byl chalífát vytlačen z iráckého města Tikrít, ale 17. května obsadil Ramadi (...).

P. Samir považuje chalífovo poselství za výzvu mladým muslimům, kteří jsou oddaní svému náboženství, a řekl, že „přesvědčí mnoho muslimských tradicionalistů, aby se stali salafisty a bojovali“.

„Co lze dělat tváří v tvář takovému volání do zbraně?“ uvažoval kněz. Uprostřed války Islámského státu „je vojenský boj možná nezbytný, ale nebude rozhodující. Vojenské zásahy omezí násilí, sníží se krveprolití, IS bude zatlačen, ale hnutí bude pokračovat, protože je součástí islámu.“ P. Samir napsal, že „jediným řešením je radikální reforma toho, jak sami muslimové vnímají islámské dějiny“.

Uvedl, že al-Bagdádího tvrzení, že „islám nikdy nebyl náboženství míru“, je přehnané a že toto náboženství „mělo i mírová období. Říci, že islám znamená jen válku, je také chybou.“

„Islám je válka i mír,“ naznačil P. Samir. „A je nejvyšší čas, aby muslimové znovu přezkoumali své dějiny.“

*zdroj: res.claritatis.cz, 18.6.2015, JS*

## **VĚŘÍCÍ DĚTI JSOU PRÝ MÉNĚ LASKAVÉ**

Děti z věřících rodin jsou podle nové studie mnohdy méně laskavé, než bývají děti z ateistických domácností. Akademici ze sedmi univerzit po celém světě studova-

li vztah mezi morálkou a náboženstvím u věřících a nevěřících dětí. Výsledky tohoto výzkumu nyní publikovali. Zjištění studie jsou v rozporu s dosavadním přesvědčením o náboženství a morálce. Akademici studovali vztah mezi náboženstvím a morálkou u muslimských, křesťanských a nevěřících dětí a zjistili, že náboženská víra má negativní vliv na dětský altruismus (nesobeckost a schopnost jednat nezištně ve prospěch druhých).

„Naše celková zjištění jsou v rozporu s dosavadními známými zkušenostmi a populárním předpokladem, že děti z náboženských rodin jsou více altruistické a laskavé k ostatním,“ řekli autoři studie s názvem Negativní asociace mezi religiozitou a dětským altruismem ve světě. Studie byla zveřejněna tento týden. Výzkumu bylo podrobeno téměř 1200 dětí ve věku mezi pěti a dvanácti lety z USA, Kanady, Číny, Jordánska, Turecka a Jižní Afriky. Téměř 24% z těchto dětí bylo křesťanských, 43% muslimských a 27,6% ateistických. Počty židovských, hinduistických či buddhistických dětí byly příliš malé na to, aby mohly být pro studii relevantní a statisticky platné. U dětí bylo zkoumáno hlavně to, zda se dokážou podělit s ostatními a jak vnímají chování ostatních.

Děti byly v rámci studie například požádány, aby si z krabice vybraly nálepky. Následně jim bylo řečeno, že nálepek není dost pro všechny děti ve škole. Výzkumníci chtěli zjistit, zda se děti o nálepky nebudou mít problém podělit s ostatními. Dále jim byl například puštěn film, kde se jiné děti navzájem postrkovaly. Přitom vědci sledovali jejich reakce. Zjištění na základě

těchto pozorování ukazují, že děti věřící vedvěhlavnísvětovánáboženství,křesťanství a islám, byly méně altruistické než děti z nenáboženských domácností. Nejvíce negativ se pak ukázalo především u starších dětí. Studie také zjistila, že víra ovlivňuje dětské tendence k trestání ostatních. Děti z náboženských domácností tak často inklinují k odsuzování akcí druhých. Nejhorší výsledky byly u dětí z muslimských rodin. Následovaly křesťanské děti a nejlépe z výzkumu vyšly děti nevěřící. Muslimské děti často požadovaly za prohřešky druhých tvrdší tresty, než tomu bylo u ostatních dětí.

Ateisté studii vítají. Studie upozorňuje na to, že na světě je až 5,8 miliardy věřících lidí, což představuje 84% světové populace. „I když je všeobecně přijímáno, že náboženství ovlivňuje morální soudy lidí a prosociální chování, vztah mezi náboženstvím a morálkou je sporný,“ uvádí studie. „Studie je vítanou kritikou rozšířeného dogmatu, že náboženství je nezbytným předpokladem morálky,“ řekl Keith Porteous Wood z britské Národní světské společnosti. „Bylo by zajímavé vidět další studie z této oblasti, ale doufáme, že tato studie nějakým způsobem podkope myšlenku, že náboženská etika je přirozeně lepší než etika světská,“ řekl Wood. Ve Spojených státech si až 53% lidí myslí, že víra v Boha je pro morálku nezbytná. Na Blízkém východě tuto myšlenku sdílí až sedm z deseti dospělých a v Africe s ní souhlasí tři čtvrtiny všech zkoumaných dospělých z celkem šesti afrických zemích.

Zdroj: EIS, The Guardian, JS

## NEMOC A OHRANIČENOST

Kdo je nemocen, pociťuje naléhavě a často bolestně ohraničenost života. Nemoc a bolest zaměřují pozornost člověka na sebe samého. Lidské bytí pak už není dáno spoluúčastí na životě, soužitím s ostatními, jedinec se stahuje do vlastního nitra. Nemoc se může stát neviditelnou zdí mezi mnou a druhými lidmi. Chci-li se s ní vyrovnat, všechno ostatní ustupuje do pozadí. Jako by se život omezil na bolest, před níž není úniku.

Kromě této bolestné, děsivé, všechno ostatní zpochybňující stránky mohou mít nemoci ještě jiný rozměr. „Domnívám se, že nemoci jsou klíčem, který dokáže otevřít jisté brány. Domnívám se, že existují jisté brány, které dokáže otevřít jedině nemoc,“ zapsal si do deníku francouzský spisovatel André Gide (1869–1951). Podaří-li se nemocnému nejen s nemocí žít, ale učinit ji součástí vlastního života a vlastního životního příběhu, může se nemoc stát stimulem růstu a zrání.

Tento přístup se odráží i v Pavlových slovech ve Druhém listu Korintským: „Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnání do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi.“ (4,8n) Vycházejí z vlastní zkušenosti, vypočítává Pavel síly, které se mohou v člověku uvolnit tím, že v důvěře v soucítěcího Boha své utrpení přijme. Je možné, že takový tvůrčí přístup k nemoci se může stát i pro druhé „klíčem“ k novému, transformujícímu pohledu na život a jeho hranice.

Matthias Mühl, překl. H. Medková, JS

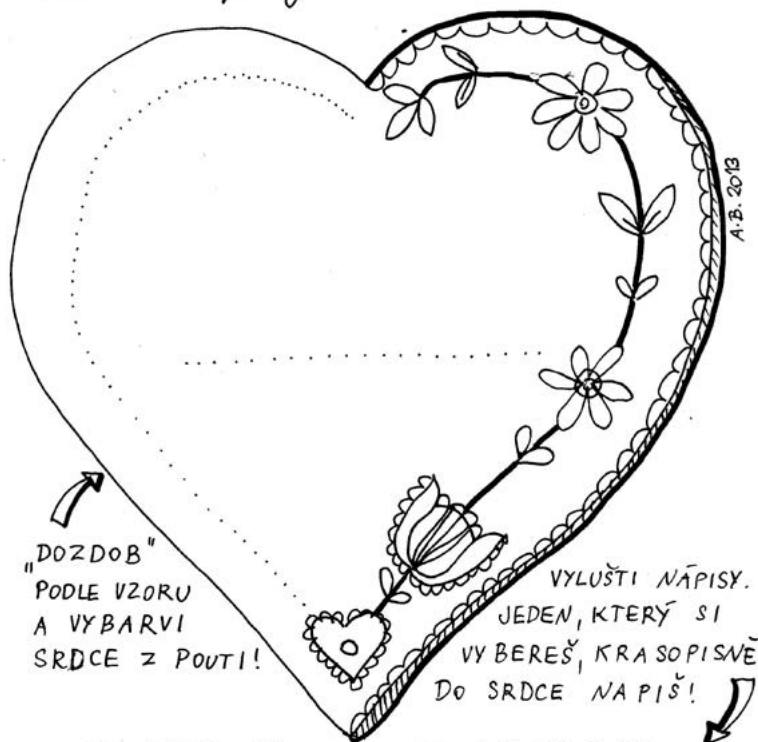
Milé (nejen) děti. Koncem července jsme v našem kostele slavili „pout“, tedy svátek jeho patrona, sv. Jakuba. Někde se po slavnostní mši sv. chodívá ještě na kolotoče, kde je možné sobě nebo někomu blízkému koupit srdce z pouti. Protože jste ne všichni na pouti byli, najdete jedno takové pouťové srdce k vymalování o kus dále.

převzato z [deti.vira.cz](http://deti.vira.cz), AS

## SRDCE Z POUTI



Obvyklým dárkem, přineseným se pouti, je sladké perníkové srdce. Na něj se píše různé nápisy.



DOZDOB  
"PODLE VZORU  
A VYBARVI  
SRDCE Z POUTI!

VYLUŠTI NÁPISY.  
JEDEN, KTERÝ SI  
VYBEREŠ, KRA SO PISNĚ  
DO SRDCE NA PÍŠ!

UOPIT Z

MNECIAM

TVOKINIÁT

KSÁLY Z